

De winkeliers in de multiculturele wijk Slotervaart schaften al jaren geleden de koopavond af, uit vrees voor roofovervallen. FOTO JÖRGEN CARIS, TROUW

• Amsterdamse politici op bezoek bij slachtoffers

Politie verzweeg roofoverval

De politie vond vermelding van een roofoverval in Amsterdam-West niet nodig, plaatselijke politici schrokken wél en gingen op bezoek.

Van onze verslaggever

Een gewelddadige overval in een winkel aan de Johan Huizingalaan in het Amsterdamse stadsdeel Slotervaart, eerder deze maand, haalde nooit het nieuws. Zelfs niet de Amsterdamse media. „We verbloemen niks. Maar als we alle straatroven of overvallen zouden melden, dan zouden we tien man in dienst moeten hebben om de hele dag persberichten te schrijven”, zegt de woordvoerder van de politie.

Drie jongens wilden er met een flinke buit (zo'n 900 euro) vandoor gaan, maar werden betrapt door de eigenaresse. Zij werd vervolgens gemolesteerd. Haar man was heel even weg voor een boodschapje.

Het leek alsof de politie het incident wil doodzwijgen. Misschien omdat er onlangs beroering ontstond toen een Amsterdamse snackbar dicht ging omdat de eigenaars de vernielingen en bedreigingen beu waren. Of omdat onlangs een Joodse familie aangaf uit Nieuw-West te willen verhuizen, ook uit angst. En omdat in het Rembrandtpark een man door Marokkaanse jongens in het water werd gegooid.

Voor de politie kruimelwerk, voor de plaatselijke politici niet. De woedende eigenaar kreeg stadsdeelvoorzitter Ahmed Marcouch op bezoek, had langdurig contact met wethouder Lodewijk Asscher en woensdag komt burgemeester Job Cohen langs. Marcouch vindt de polonaise van politici richting Huizingalaan niet raar: „We hebben het hier niet over een eenvoudig diefstalletje. Ik vind het ook een verkeerde reactie van de politie”, aldus de oud-agent.

„Deze mensen proberen eerlijk hun brood te verdienen en worden aangevallen door van dit soort etterbakken. Dan is luisteren wel het minste wat je kunt doen.”

Herbert Raat, woordvoerder van Asscher, stelt dat er omtrent bezoeken aan slachtoffers geen beleid is. De wethouder wil gewoon dat mensen goed kunnen leven in Amsterdam, en goed kunnen ondernemen. „Natuurlijk zijn dit soort verhalen soms wat oververhit, soms wat ongenueanceerd en meestal heel emotioneel. Maar dat geeft niets. Als we daar niet tegen kunnen, hadden we niet de politiek in moeten gaan.”

Overdaad schaadt in dit geval niet, vindt Marcouch. „Iedere bestuurder neemt zijn eigen verantwoordelijkheid. Je kunt natuurlijk zeggen: laat

'Soms moet je de ellende uit de eerste hand aanhoren'

iets nuttigers gaan doen dan allemaal te gaan luisteren. Laat ze de boeven echt gaan pakken. Maar soms moet je de ellende ook uit de eerste hand aanhoren en niet alles van papier lezen. De burgers mogen erop vertrouwen dat we er van alles aan gaan doen om deze rovertjes in de cel te krijgen. En niet voor maar drie dagen.”

Burgemeester Job Cohen bekijkt van geval tot geval of hij bij slachtoffers van geweldsmisdrijven of overlast langs gaat, vertelt zijn woordvoerder. „Drie bestuurders, dat is natuurlijk niet standaard. Maar aan de andere kant: het kan geen kwaad betrokkenheid te tonen, voeling te houden. Daarnaast luistert de burgemeester of de politie volgens de slachtoffers adequaat optreedt en of hij nog iets anders kan betekenen.”

Zijn vrouw werd gemolesteerd in hun winkel in Amsterdam-Slotervaart, dus belde hij het stadhuis. „Nu wil ik thee drinken met Cohen.”

Rob Pietersen

„Diefstal, dat gaat nog wel. Dat hoort er jammer genoeg tegenwoordig bij. Maar een overval met geweld – ze moeten niet aan m'n vrouw komen.” Het is de monoloog van een woedende winkelier die anoniem wenst te blijven.

„De maat was voor mij vol. Ik heb meteen naar het stadhuis gebeld en gezegd: nu wil ik wel eens met Cohen thee drinken. Overal hoor je om je heen dat de burgemeester weer ergens met Marokkaanse jongens, Turkse moeders of allochtone buurtvaders heeft gesproken. Daar heeft-ie blijkbaar voldoende tijd voor. Maar nu ben ik aan de beurt. Cohen komt woensdag; ik ben benieuwd hoe hij mij gaat pampieren.”

„Marcouch en Asscher, ze luisteren beleefd. Ze luisteren altijd beleefd, maar wat gebeurt er nu eigenlijk? Ik krijg uitnodigingen voor buurtbijeenkomsten om ons verhaal te vertellen. Maar ik heb geen zin in dat eindeloze geleuter. Ik wil verbeteringen zien.”

„Er gaat weer twee miljoen euro subsidie deze kant op om de wijk te verbeteren. Straks krijgt het gymclubje met twee allochtone vrouwen weer een flinke donatie. En wij dan? Waarom kom ik met mijn dure veiligheidssysteem, met camerabewaking en mijn rolluik niet voor subsidie in aanmerking?”

„Je ziet het, je voelt het als ze binnenkomen. Meestal met z'n drieën. Die moet je in de gaten houden. Maar als het dan weer een tijdje goed gaat, ben je niet zo scherp meer. Het is ook helemaal niet leuk achterdochtig te moeten zijn.”

„Als winkelier mag je niets. En dat weten ze dondersgoed. Als je ze aanraakt om ze vriendelijk naar buiten te begeleiden, beginnen ze over hun rechten. De winkelier moet het met woorden oplossen, ook als ze met hun mesjes tegenover je staan.”

„Jaren geleden geleden hebben we de koopavond afgeschaft. Vlak daarvoor waren de burens beroofd, medewerksters waren vastgebonden. Dat risico wil je toch niet lopen voor een paar rotcenten? Als je hier in de wijk 's avonds niet over straat hoeft, dan doe je dat niet. Dan gaat toch geen mens winkelen? Soms waren we de hele avond open en was de omzet lager dan de rekening van de afhaalitaliaan.”

„Er zijn nog een paar winkels die langer op de koopavond open ble-

'Mijn vrouw is een harde maar gaat nu Wilders stemmen'

ven. Die waren snel daarna aan de beurt. Het is gewoon niet leuk meer. Bij de Albert Heijn heeft het personeel volgens mij nu opdracht gekregen de winkeldieven met hun zakken vol rustig te laten gaan. Want als ze een mes trekken, wordt het allemaal nog veel vervelender.”

„Ik snap wel waarom mensen de wijk uit vluchten. Kijk eens rond: hier wil je toch niet wonen? Ik wil niet met mijn naam in de krant, je mag niet vertellen waar m'n winkel precies staat. Je moet hier voortdurend op je hoede zijn. Dat is toch geen leven?”

„Mijn vrouw zei meteen: we laten ons niet wegjagen. Maar ik weet het niet. Ik overweeg te stoppen. Volgend jaar kan ik de huur opzeggen. Mijn vrouw is een harde. Maar ze gaat nu wel Wilders stemmen. Die kant gaat het op.”